De Hoop had al een week lang in Londen rondgezworven zonder het minste resultaat. Hij was blij dat zijn zaak op een dusdanige wijze geliquideerd was. Over de vorderingen tegen hem, die zijn vroegere bedienden nu in handen hadden, maakte hij zich niet bezorgd, evenmin als over zijn vrouw en dochter die volgens hem een paar domme schepsels waren. Met het geld dat hij bij zich had, kon hij in Amerika wel weer opnieuw beginnen, doch telkens als hij naar Liverpool wilde gaan om zich in te schepen, vond hij het jammer om de jacht op zoo'n prachtig stuk wild op te geven.

Dagen en nachten zwierf hij door het groote Londen ; soms sliep hij niet meer dan twee uur per etmaal. Het bericht in de Matin had hij gelezen en na dien tijd had een waanzin hem aangegrepen. Telkens meende hij Raja Mullah te zien. Zat hij op een auto-bus, dan liep de Oosterling op straat en als hij dan onder het rijden van den wagen sprong en naar hem toerende, bleek het een onbekende te zijn.

Twaalfmaal per dag doorkruiste hij met de „tube" het onderaardsche Londen. Langs de Theems had hij een geheelen dag geslenterd en een anderen dag was hij voortdurend in een gehuurd motorbootje op de rivier heen en weer gevaren.

Op een middag toen hij al uren lang in het Hyde Park gezworven had, ging hij op een bank zitten.

De lucht was grijs ; een fijne regen poeierde neer en van de bladerlooze takken vielen dikke druppels op den grond. Het lage struikgewas begon al te botten. Het was een echte Maartsche dag.

Een tijdje had hij zitten mijmeren, toen een havelooze kerel vlak naast hem kwam zitten. De Hoop keek den man aan met een uitdrukking op 't gezicht of hij zeggen wilde: „hoe durf jij het te wagen naast mij te komen zitten", en wilde opstaan.

De man klopte op zijn hand zijn houten pijp uit en vroeg hem om wat tabak.

„Ik heb geen tabak.... hier heb je een sigaar," antwoordde De Hoop.

„Alle duivels, die heb ik in lang niet gerookt.... Ik was vroeger precies zoo'n bram als jij.... Je bent zeker ook aan het begin van je decadentie."

„Hoe zóó ?"

„Wel, als de inhoud van je brandkast in overeenstemming met je kleeding is, ga je in zoo'n hondenweer niet op een natte bank in een park zitten ! Je kleeding is van betere dagen niet ?"

De Hoop vond dat die opmerking van een zekere scherpzinnigheid getuigde, al was de gevolgtrekking nu niet juist en dacht tegelijkertijd, dat die arme drommel hem misschien nog wel tegen een geringe belooning bij zijn zoeken van groot nut kon zijn. Hij ging weer zitten en gaf den man vuur om zijn sigaar op te steken en begon een praatje.

„Waar leef je nu van ?"

„Van de geef.... Als de theaters beginnen open ik de portieren van de auto's en rijtuigen en als de voorstelling afgeloopen is, doe ik hetzelfde."

„Dat zal ook niet veel opleveren."

„Niet altijd, maar eens kreeg ik twee goudstukken van een bruinen kerel, die uit een prachtigen auto stapte."

„Hè, wat ?.... Van een Oosterling ?"

„Kent u dien ?" vroeg de zwerver verwonderd toen De Hoop zoo ontstelde....

„Ja en neen.... komt hij daar wel meer — en welk theater was het ?"

„Alhambra theater... Ik heb hem maar eens bij het theater gezien.... Maar ik zie 'm anders dikwijls hier in het park of in de city...."

De Hoop begon aan de waarheid van dit laatste gezegde te twijfelen en gaf aan het gesprek een andere wending.

„Hoe ben jij zoo aan lager wal geraakt ?"

De man maakte een beweging met zijn handen, waaruit De Hoop kon opmaken dat hij gestolen had....

„En in de gevangenis geweest ?"

De man knikte bevestigend.

„Hoe lang ?"

„Drie maanden."

„Wanneer kwam je weer vrij ?"

„Een jaar geleden !"

„En altijd gezworven ?"

De man knikte van ja.

„Hoe heet je ?"

„James Dickson !"

„Heb je een vaste woonplaats ?"

„Nee, als ik geld heb slaap ik in een nacht-asyl en als ik 't niet heb op een der banken aan de Theems."

„Wat deed je eerst ?.... voordat je...."

„Bediende op een informatie-bureau".

„Zoo.... Ik wil je weer op de been helpen, maar dan moet je beginnen met voor mij het nummer van den auto van dien bruinen kerel, die jou zoo ruim beloond heeft, op te speuren.... Je ziet hem toch bijna dagelijks ?"

„En dan ?"

„Dan zullen we verder zien. Kom morgen op hetzelfde uur aan deze bank, als je het genoteerd hebt en als 't blijkt dat je niet liegt, dan krijg je 'n belooning...."

„Als u begint met me te wantrouwen, heb ik liever niets met u te maken.... Altijd hetzelfde liedje, die eenmaal officieel gestolen heeft is altijd een dief, en hoeveel dieven loopen er niet rond, die als eerlijke menschen beschouwd worden, omdat ze nooit gesnapt zijn of omdat het nooit bewezen kan worden ? Ik wil dat u me vertrouwt en daarom zou ik graag willen dat u me nu alvast de helft van de toegedachte belooning gaf."

„Nu, ik vertrouw je.... hier heb je drie shilling .... Maar morgen hier op deze plaats zijn...."

De man nam het geld aan en knoopte het in zijn zakdoek. De Hoop stond op en keek den zwerver aan. Het was een magere kerel met een verwaarloosden baard, die vlak onder zijn oogen begon. Zijn voorhoofd had een rood-bruine kleur en zijn vuile pet bedekte zijn geheelen schedel en een gedeelte van zijn ooren ; zijn handen waren als zijn kleeding vies en vuil....

De Hoop ging weg ; de zwerver bleef zitten en zoog met welgevallen aan zijn sigaar.

Den volgenden dag wachtte De Hoop bij de bank, in het Hyde park, en precies op het tijdstip dat de zwerver zou komen hield er vlak vóór hem een prachtige auto stil, waarvan de neger-chauffeur naar hem toekwam en hem een brief overhandigde.

Zonder een woord te spreken keerde de neger naar den auto terug en reed weg. De Hoop was zoo verwonderd, dat hem door een onbekenden neger een brief gegeven werd, dat hij vergat naar den auto te kijken. Nog grooter was zijn verbazing toen hij den korten inhoud van het briefje las.

„De zwerver, dien je hier verwacht, is niemand anders dan Raja Mullah. Je kunt het nummer van zijn auto nu zelf noteeren, want de brief werd door zijn auto gebracht. Raja Mullah zit in den wagen, die verdwenen is, als jij den brief gelezen hebt."

De Hoop was buiten zichzelf van woede, nu de vogel hem voor de tweede maal ontglipt was.

Er bleef hem maar alleen de kans over, om te trachten de uitgeloofde premie van het syndicaat machtig te worden. Op een naburig telegraafkantoor seinde hij naar Parijs dat hij Raja Mullah volgde en verzocht om geld en instructies.

Onmiddellijk daarna ging hij naar zijn hotel en wachtte daar het antwoord af.

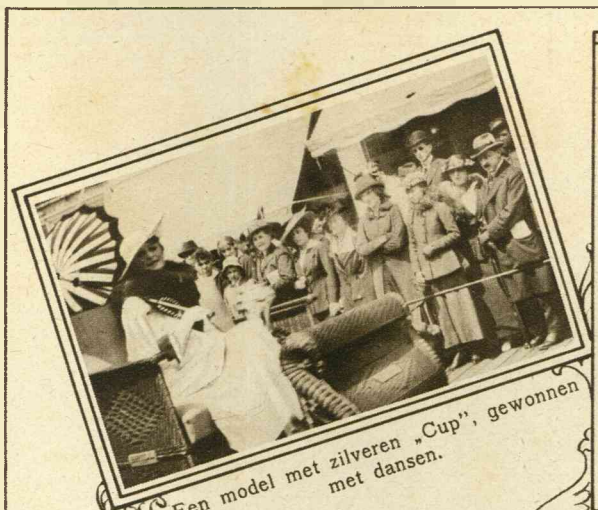
Lang liet het zich niet wachten, want een paar uur later ontving hij instructie zoo spoedig mogelijk naar Parijs te komen, en zich te vervoegen Rue de Madeleine 22.

Op den avond van denzelfden dag kwam hij te Parijs aan en liet zich naar het opgegeven adres rijden.

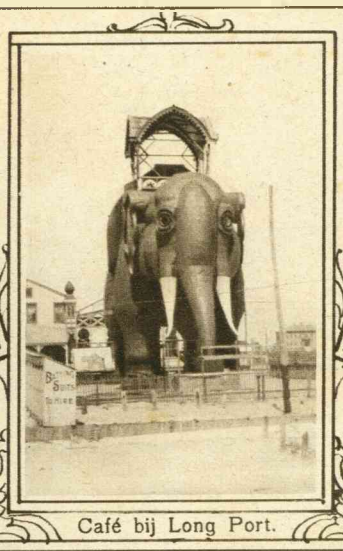
Hij werd door een gemaskerden man ontvangen, die hem in een half duister lokaal bracht waar een stoel en een tafel stonden. De man sprak geen woord en sloot de deur af toen hij het vertrek verliet.

De Hoop hoorde niets meer en dacht dat men hem vergeten had. Geen gerucht of teeken van leven drong tot zijn kamer door. Al een paar uur had hij gewacht en zelf had hij enkele malen op de deur geklopt, doch zonder eenig resultaat.

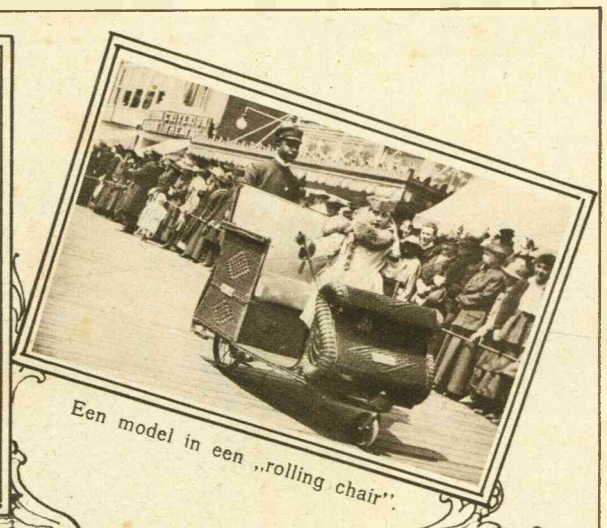
(Wordt vervolgd).

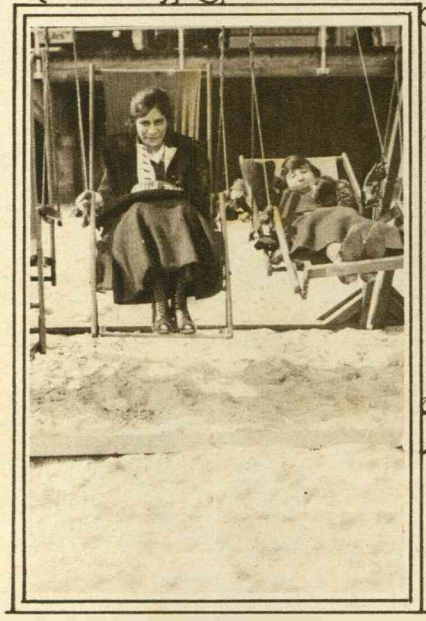
Een model met zilveren „Cup", gewonnen met dansen.

Café bij Long Port.

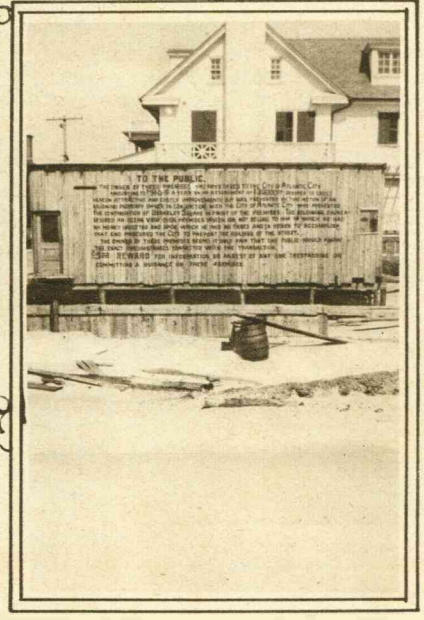

Een model in een „rolling chair".

Hangende strandstoelen.

Hoe millionnairs elkaar het leven zuur maken.

Pages van de Fashion Show.

ATLANTIC CITY.

C. v. R.

De Paaschweek! Wie eenigszins kan, tracht die week door te brengen ver van de drukte in New York, en menig New Yorker gaat naar de „Playground of America" Atlantic City. Het is te bereiken in 3½ uur met de Express. Aardig is het voor den vreemdeling hartelijk ontvangen te worden — als men de stad 's avonds met den trein binnenkomt, ziet men n.l. met groote electrische letters geschreven: „Welcome in America's Playground, Atlantic City". De „Easterparade" in Atlantic City is beroemd en hoewel het op Paaschzondag druilerig weer was, waren er toch duizenden menschen op de „Boardwalk". De „Boardwalk" is een lange houten boulevard van 9 mijl lang. Als men een goed wandelaar is kan men, steeds den boulevard volgende, vanuit Atlantic City Longport bereiken in 3 uur. In Atlantic City zijn het de hotels en de aardige winkels met mooie kant en Indiaansch lederwerk, die de landzijde van den boulevard begrenzen. Verderop zijn het de mooie „cottages" en „bungalows". Van een van de mooiste villa's behoorende aan een millionnair te Philadelphia, kon men echter van af de Boardwalk haast niets zien, daar een ander millionnair, de eigenaar van den grond tusschen de villa en de Boardwalk, dien gebruikte om er een leelijke schuur op te zetten. Bedrogen in de hoop den grond voor zeer hoogen prijs aan den huiseigenaar te verkoopen, was dat zijn wraak. Verderop ziet men een aardig restaurant, gebouwd in den vorm van een olifant. — Als men echter niet zoo'n goed wandelaar is kan men in Atlantic City een „rolling chair" nemen. Geduwd door negers ziet men ze in lange rijen over de Boardwalk rollen. Gewoonlijk kost het 50 Am. centen het uur, op Paaschzondag echter 1 Dollar het uur. Er zijn vele pieren uitgebouwd in zee. De Steel Pier, waar steeds een goed orkest speelt en die buiten de concertzaal twee danszalen heeft — de Million Dollar Pier waar deze week een Fashion Show was, de Garden Pier waar Kerth's theater is en een mooie groote zaal om golf te spelen en Heinz Pier. Heinz Pier is wel de grootste advertentie van de wereld. Mr. Heinz is de eigenaar van de fabriek voor ingemaakte groenten en vruchten en deze prachtige pier is zijn advertentie. In het eerste gebouw waarin men komt worden bioscoop-voorstellingen gegeven. Men ziet de enorme groote velden en moestuinen die Mr. Heinz bezit, het oogsten, het werken in de fabriek etc. Na de voorstelling krijgt men elk gewenscht proefje van de heerlijke compotes. Verder op de pier is een ander gebouw waarin een mooie verzameling van antiquité's en een „sunparlor" die steeds druk bezocht is. Het entrée en verblijf op de pier is geheel gratis. Aardig zijn de hangstoelen op het strand, men kan er in zitten of liggen. Op het dak van de Brighton Gasino heeft men lange rieten stoelen. Goed ingepakt in plaids en kussens ligt men daar en kijkt naar de wandelaars op de Boardwalk. Prachtig zijn de hotels. „The Traymore" b.v. met zijn eetzaal onder het water. Door 't glazen dak heen kan men de visschen in het water zien zwemmen. De modellen van de Fashion Show hielden ook een parade op de Boardwalk. Voorop gingen kleine pages met schilden waarop de namen van de kleerwinkels in de Walnutstr. te Philadelphia. De meeste modellen zaten in rolwagens, een met den zilveren cup dien zij den avond te voren met dansen gewonnen had. De fotografen die „moving pictures" namen waren druk bezig Paaschzondag; ook vloog er een aeroplaan, waarin men een tochtje kon maken voor 20 Dollar het uur. Maandag na Paaschzondag is hier geen feestdag en dien morgen wakker wordende in New York, denkt men eerst de zee te hooren — maar neen, daarvoor is het lawaai te sterk — het zijn de elevator en de auto's die dat veroorzaken.